

е доста обикната у нашитѣ поети и стихотворци отъ по-старо и по-ново врѣме: видѣния изъ миналото или просто помени на миналото сж твърдѣ благодаренъ материалъ за да издигатъ духа отъ униженіето или отчаяніето на неугледната съврѣменность. *Въспоминание, Споменъ* (1852 г.) отъ П. Р. Славейковъ и *Развалинитѣ на Прѣславъ* отъ Хар. Аягеловъ произхождатъ не само отъ едно общо за врѣмето настроение, но и отъ една обща идея, почерпена, както много явно се вижда, отъ единъ общъ образецъ, именно: *На развалинахъ замка въ Швеции* отъ Батюшковъ. Въ разработката на сюжета Д. Чинтуловъ е впесѣлъ повече личенъ елементъ, и така у него историческата картина е получила повече интименъ характеръ. Иначе образецътъ, който тримата поети сж имали прѣдъ видъ, толкова ги е владѣлъ, че тѣхнитѣ работи се сходятъ даже въ подробности на израза. Вдѣхповението обаче на Д. Чинтуловъ отъ тоя родъ мотиви се е оказало твърдѣ бѣдно и безплодно, та извънъ тая пѣсень той нищо друго не е далъ върху подобни теми.

Една стѣпка по-нататѣкъ отъ този сюжетъ довежда Д. Чинтулова до патриотични пѣсни отъ най добра проба на вида, каквито сж: *Стани, стани,*

В. Пундевъ :

И дума: „Слушай юноше, съ внимане,
Къмъ тебе вика таенъ гласъ,
Напледай се съ възпоминан'е
Живѣе всичко до тозъ часъ.

Спомни за тази Трапезица
За този старий, нашый градъ,
Той българска е билъ столица,
Измива прапѣдния грѣхъ.

Ат. Илиевъ :

И дума: „Слушай, юноше, съ вниман'е
Къмъ тебе вика таенъ гласъ,
На, напледай, — съ възпоминан'е
Живѣе всичко до тозъ часъ.

Смисли за тази Трапезица,
За този нашый, старий градъ, —
Той българска е билъ столица
И скрива праотския прахъ.